

عنوان مقاله:

اسلوب توصیف طلوع و غروب خورشید در اشعار امیرخسرو دهلوی

محل انتشار:

دهمین همایش ملی متن پژوهی ادبی فرهنگ، هنر و ادبیات عامه (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

سیدمهدی موسوی نیا - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سلمان فارسی کازرون

خلاصه مقاله:

توصیف و تصویر آفرینی نخستین اصلی است که در تبدیل زبان ساده گفتاری به زبان بلاغی و ادبی تاثیر گذار است. با بهره گیری از عنصر خیال می توان کلام را از ساحت عمومی و زبان معیار رهند و آن را به یک متن ادبی در سایه تصاویر متعالی هنری و توصیفات بلاغی پیوند زد. شاعران بسیاری در ادب کهن فارسی با تکیه به این اصل بزرگ با نفوذ به خاطر مخاطب توانسته اند تا قرنهای پس از خود ماندگار باقی بمانند. امیرخسرو دهلوی از شاعران تراز اول زبان فارسی است که اگر چه به علت فاصله اقلیمی از شاعران بزرگ فارسی زبان دور بود؛ با تاثیرپذیری از هنر زبانی و ادبی اشعار این شاعران، به ویژه نظامی گنجوی، توانست با خلق آثار ادبی ارزشمند در ادب فارسی ماندگار شود. یکی از وجوه برجسته شعر او، توجه ویژه به توصیفات طلوع و غروب خورشید است. او در آثار خود از این مناظر به اشکال مختلف استفاده کرده است. گاهی از عناصر طبیعت بهره برده و کلامش را با گره زدن با تشبیه و استعاره بر محور تصویر، نافذتر کرده است. گاهی با نسبت رفتارهای انسانی به پدیده طلوع و غروب شعر را دلنشینتر کرده و گاهی نیز از عنصر رنگ، برای این هنرمندی بهره برده است. در شعر او توصیف در همه مناظر طبیعت وجود دارد؛ اما وجه غالب آن، توصیف طلوع و غروب و بهره گیری از عناصر طبیعی و انسانی در جهت تاثیر بیشتر بر خاطر مخاطب است.

کلمات کلیدی:

توصیف، تصویر، تشبیه، استعاره، امیرخسرو دهلوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1382430>

